ABUS

BERNA GÜZEY

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2064
EDEBÎ ESERLER: 1049

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-651-9

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ebru Özden

Kapak Tasarımı: Mahmut Doğan

Dizgi-Tertip: Mahmut Doğan

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Ötüken Neşriyat AŞ
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50
Sertifika Nu: 49269

İstanbul- 2024

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Berna Güzey: Ankara'da dünyaya geldi. İlkokula, subay olan babasının görevi dolayısıyla geldikleri Erzurum'da başladı. İlkokul öğretmeni olan annesinin de Erzurum'un Kahramanlar Köyü İlkokulunda göreve başlamasıyla beraber henüz beş yaşındayken annesinin öğretmenlik yaptığı okulda ilkokula başladı. Birinci sınıftan sonra Ankara'ya döndü ve ilk ve ortaöğreniminin ardından lise öğrenimini Özel Fatoş Abla Kolejinde tamamladı. Çocukluğundan itibaren okumaya ve edebiyata ilgisi vardı. Zamanının büyük bölümünü babasının kütüphanesinde geçirirdi. İlgi odakları hep edebiyat ve matematik oldu. Matematiğe olan ilgisinin o dönem ağır basması sebebiyle üniversite öğrenimini Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümünde tamamladı. Mezun olduktan sonra bir dönem çeşitli özel şirketlerde çalıştı. Sonrasında uzun yıllar ilköğretim ve lise öğrencilerine matematik öğretmenliği yaptı.

2012 yılında Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneğinin düzenlediği edebiyat yarışmasında "Son Perde" isimli hikâyesi ile ikincilik ödülüne, 2013 yılında yine ESKADER tarafından düzenlenen edebiyat yarışmasında "İnsanoğlu" isimli denemesiyle birincilik ödülüne layık görüldü. 2015 yılında Bedri Rahmi Eyüboğlu adına düzenlenen hikâye yarışmasında "Son Zeytinler" isimli hikâyesi ile teşvik ödülü almış ve 2022 yılında Ömer Seyfettin adına düzenlenen hikâye yarışmasında da "Kayıtsız Kâmil Efendi" isimli hikâyesi ödüle layık görülmüştür. *Söğüt* ve *Ayarsız* başta olmak üzere birçok edebiyat dergisinde ve hikâye kitaplarında öykü ve denemeleri yayımlanmıştır. 2017 yılında Türkiye Cumhuriyeti Avrupa Birliği Bakanlığı tarafından "Şiirli Tabaklar" adlı sosyal sorumluluk projesinde yer aldığı için onurlandırılmıştır. Bunun yanı sıra şiir ve şarkı sözü çalışmaları vardır. Çocuklar için yayımlanan kitap ve eğitim setlerinde çocuk şarkı sözleri, kanserle mücadele için yine çocuklar için yayımlanan bir şiir kitabında katkıları bulunmaktadır. Ayrıca yayımlanmış birçok müzik albümünde şarkılara söz yazarlığı yapmıştır.

2019 yılında dokuz hikâye ve iki denemeden oluşan ilk kitabı *Son Zeytinler* ve 2021 yılında yine hikâye ve deneme üzerine *Balkabağı* isimli kitabı Ötüken Neşriyat tarafından yayımlanmıştır.

Abus şehrinde akşam oluyor. Kızıl Top bugün de dünyanın bu yüzünde sergilediği rolünü bitirmek üzere… Sahneden çekilmesine saniyeler kaldı. Aslında o seyirci, Dünya onun etrafında döne döne dans ediyor. Tercih de tahayyül de sizin…

Sahneye siyah perdenin çekilme vakti gelmiş ve Kızıl Top ayrılırken görevi; ışığından azıcık bağışladığı sessiz, mülayim ve ona hep sadık âşığına bırakıyor. O bu gece hilâl… En zarif hâliyle yavaş yavaş belirginleşiyor gökyüzünde…

Şehirlerin üzerlerine geceleri serilen siyah örtü her zaman gerekli. Ama Kızıl Top'un zarif asistanının bu yırtıcı karanlığın zifirine gücü yetmese bile meydan okuması hem lüzumlu hem de takdire şayan bir durum. Öyle güzel bir kandil ki… İnsan var oldu olalı sevmiş onu. Yârenlik etmiş geceleri, konuşmasa da dinlemiş dertleri. Kimisi yüzünü ağlarken, kimisi gülerken görmüş onun. Hiç sadakatsizlik yapmamış insana. Canını hiç sıkmamış. Ne sıcaktan bunaltmış ne soğuktan dondurmuş. Bazen utanarak saklamış bir yanını, bazen yüzünün tüm güzelliğiyle görünmüş gökyüzünde. Ama insanı hiç yalnız bırakmamış…

Lakin dünya karanlığı da sever, yapamaz onsuz da neticede. Şarttır hatta… Ağlayan da gülen de daha samimidir gecede. Gizlenmek, gizlemek kolaylaşır. İnsan saklanmaya da ihtiyaç duyar, nihayetinde. Gözyaşlarını, çılgın kahkahalarını, dışarıya fışkıran hasedini, şerrini, yumuşaklığını, zavallılıklarını, şehvetini, tutkusunu…

Muhafazalı bir kutuda sakladığı her hissini, tabiatının göstermek istemediği taraflarını isterse karanlıkta açığa çı-

karır. Kutuyu karıştırıp ortaya dökmek daha kolaydır gecede. Karanlık yalnızlığın da süsüdür. Günahlar içine gömülmeye ve unutulmaya bırakılır. Belki de o yüzden kararmıştır gece. Kim bilir? Her ne ise… Gündüzün ışığı ne kadar gerekliyse gecenin karası da ihtiyaçtır.

Abus şehrinin insanları da birazdan gecenin kollarına bırakacaklar kendilerini. Bazıları gevşeyerek, bazılarının iç sıkıntısı artmış bir hâlde, bazılarının ise içleri kıpır kıpır… Kimileri de bütün gün kendilerini sıkıp, her ne sebeple olduğunu onlar bilir, içlerinde tuttukları nefesi bırakmak için…

Akşamın karanlığında sokak lambası altına oturmuş belli ki evsiz bir kadın, üç yaşlarında, ağzı burnu kir pas içindeki kızını susturmaya çalışıyordu. Muhtemelen o akşam için evi bellediği binanın kaldırıma yakın pencerelerinden birinin pervazına, sahip olduğu üç beş eşyayı yığmıştı. Kirden rengi belli olmayan bir şiltenin üzerinde bazı yerleri delik bir battaniye ve küçük bir yastık duruyordu. Denizden gelen esinti yüzünden çocuğun üstünü o yırtık battaniye ile örtmeye çalışıyor ama mızmızlanmasına mâni olamıyordu.

Deniz kenarındaydı Abus şehri. İklimi yumuşak, toprağı verimliydi. Dünyada insanın en rahat yaşayabileceği topraklardan birindeydi. Havası temiz, suyu berrak, kaynakları bol bir şehir...

Dünya bildiğimiz âlem de değil artık. Bir zamanlar sekiz milyardan fazla insan yaşayan yeryüzünde nüfus yarıya inmiş. Sıcak savaşlar, ekonomik savaşlar, biyolojik savaşlar, açlık, tabiatın hor kullanılması sonucu ortaya çıkan salgın hastalıklar; hırs, açgözlülük, kaynakların tükenme korkusunun terörle birleşmesiyle işlenen cinayetler, milyonlarca insanın kıyımına sebep olmuş.

İnsanlar belki bencillikleri, belki hayata bakış açıları, sayılamayacak kadar çok bir sürü belkiden dolayı çocuk sahibi olmaktan kaçınmış. Böylece de nüfus eriyip gitmiş.

İdeolojik, ekonomik, hukuksal teorilerin çoğu çökmüş ya da tahrif olmuş.

Bilerek ve kasıtlı olarak dinî, ahlaki, sanatsal ve estetik anlayışlara akla hayale gelmeyecek şekilde zarar verilmesi neticesinde de ortaya çıkan yeni insanlık…

Dünya bir tuhaf, şaşırtıcı, akıl almaz bir hâlde… Sanki her şey paramparça olmuş da tekrar birleştirelim derken parçalar karışmış, birbiriyle uyumsuz hilkat garibesi fikirler, teoriler, anlayışlar ortaya çıkmış. Milletlerin birbirine girdiği, ülkelerin dağıldığı, her şehrin başlı başına bağımsız ve kendine ait bir idareyle yönetildiği yeni düzenlerin cari olduğu bir dünya…

Şehrin kalabalığının azaldığı saatler. Beş yaşlarındaki erkek çocuğunun elinden çekiştirerek yürüyen asık suratlı bir kadın, sokak lambasının altında ağzı burnu kir içindeki kız çocuğuyla oturan pejmürde kadını görünce nefretle o tarafa doğru tükürdü. Bu bir dilenci değildi. Çünkü bu şehirde insanların birbirinden bir şey istemesi gibi bir durum akıllara bile gelmezdi. Aşağılık ve zavallı görüntüsü, yüzüne tükürülmek için yeterli sebepti.

Fakat ne olduysa annesinin tükürmesinin hemen ardından, oğlu; kadının elinden kurtulup fukaranın çocuğunun yanına gitti ve küçük kızın elini tutup gülümsedi. Olacak iş değildi bu!

Baldıran Apartmanı'nın yakınlarında gerçekleşen bu sahneyi bıkkın ve bitap evine dönen Yersiz görmüştü.

Abus şehrinde nadir görülen, ürkek ve nahif hâliyle her zaman insanların antipatisine maruz kalmış adamcağız, (hoş, kimse kimseye sempatisini de göstermezdi) garibanın kızının yanına kendi gitmiş gibi korkmuştu.

Çocuk şimdi de kir pas içindeki kızın yanına çöküp elindeki şekeri ona verdi. Annesi olayı bir görenin olup olmadığını korku dolu gözlerle araştırırken oğlunu çekip almak için can havliyle üzerine atıldı. Çocuk o esnada daha da ileri

gitmiş, evsiz kızı kendince ısıtmak için ona sıkı sıkı sarılmıştı.

Yersiz olduğu yerde kalakaldı!

O esnada Baldıran Apartmanı sakinlerinden evlerine dönmekte olan Kâbus ve on sekiz yaşındaki oğlu Sırlı da bu garip sahneyi hayretle seyre daldılar. Sırlı şehirde tebdili kıyafet gezen müfettiş var mı diye korkuyla etrafına bakınırken, kısa boylu tıknaz bir kadın pantolonunun arkasına sakladığı copu çıkartarak, karşı kaldırımdan hızlı adımlarla ve sırıtarak olay yerine geldi.

"Ne güzel çocuk yetiştirmişsin sen böyle? Vay! Okula gitmiyor mu senin bu veledin?"

Çocuğun annesi telaşla:

"Tabii ki gidiyor! Sadece bir an elimden kaçtı. Oyun oynadığını sanıyor, görmüyor musun?" derken, sesindeki endişeyi saklayamıyordu.

"Yok ya! Geri zekâlı mı var lan senin karşında? Şu pisliğin bebesine şeker verdi, üstüne üstlük bir de sarıldı. Sen böyle mi çocuk yetiştiriyorsun? Sizin gibiler yüzünden ülke elden gidecek, düzen bozulacak şırfıntı! Evde babasıyla sarmaş dolaş sevgi nağmeleri mi söylüyorsunuz veledinize? Madem yetiştiremiyorsunuz, vereceksiniz bize!"

Nereden çıktığı belli olmayan zırhlı iki polis de müfettiş kadının yanında bitivermişlerdi. Kadın polislere döndü:

"Alın çocuğu! Teste tabi tutulacak."

Sonra çocuğun yüzü mosmor olmuş annesine bakıp haz duyduğu kötülüğünün gücüyle: "Testten geçemezse hangi şehre postalanır veledin, biliyorsun değil mi?" dedi.

Yanındaki zırhlı polislerden biri yılışıkça sırıttı:

"Homoların şehrine satar bunu hükûmet! Orası da dünyanın öbür ucunda, bir daha da ömrü billah göremez veledini. Hem baksana, anası da homo gibi yetiştiriyor zaten!" derken öbür polis kahkahayı patlattı.

Çocuğun annesi son bir ümitle müfettiş kadının ve polislerin üzerine yürüdü:

"Hadi oradan! Siz onun nasıl küfrettiğini bir duyun da ondan sonra ağzınızı açın gerzekler!"

Sonra hışımla dönüp yerde oturmuş aval aval bakan gariban kadını göstererek:

"Şu pisliğin sıçan suratlı bebesini önce ele geçirip sonra canına okumak için yaklaştı benim oğlum onun yanına! Nerede sizde o zekâ!" diye bağırdı.

"Hadi ya! Öyleyse söyle de çaksın sümüklünün ağzına bir tane!"

Kadın bir an afalladı sonra oğluna doğru öfkeyle:

"Vur ona!" diye bağırdı.

Çocuk önce annesine sonra da biraz önce şeker verdiği küçük kıza baktı:

"Hayır, neden vuracakmışım?"

Kadının sinirden yüzü gözü kan çanağına dönmüştü. Sabrının son raddesinde tekrar:

"Vur, dedim! Vur!" diye haykırdı.

Çocuk tam elini kaldıracakken küçük kız gülümsedi. Seyircilerin nefesini tuttuğu birkaç saniyelik bakışmanın ardından çocuk kıza gülümseyip elini indirdi.

Orada bulunan, olayı seyreden herkes biliyordu olacakları; bu oğlan çocuğunun başına gelecekleri… Sorguya alınacak, zorlu testlerden geçecek. Geçemezse mi? İşte o zaman vay hâline!

Müfettiş kadın umursamaz tavırlarla polislere eliyle çocuğu almalarını işaret etti:

"Haydi gülüm! Haydi minnoş! Testten geçerse söylersin bu mavraları!"

Sırlı, iki küçük çocuğu alıp kurtarmak iştiyakıyla onlara doğru hamle yapmaya yeltendiğinde annesi Kâbus, parmaklarını oğlunun koluna geçirdi ve buz gibi bakışlarıyla onu durdurdu.

"Sakın! Baksana, salak karı bebesini nasıl yetiştirmiş. Hak etti! Nesil böyle yetişirse bu şehir batar! Anla artık bunu ve sen de ayağını denk al!"

Kadının artık oğlunun asiliğine ve edepsizliklerine canı tak etmişti. Tahammülü sıfır noktasında, tehdit etti:

"O kuş beyinli baban ağır ceza hâkimi diye yırtarım sanıyorsun da böyle devam edersen gün gelir o bile kurtaramaz seni!"

Sonra sadece kendi duyabileceği bir sesle mırıldanarak oğlunu sürükleyip evlerinin yakınlardaki marketin yolunu tuttu.

"Benim neydi günahım, nerede yanlış yaptım da bu oğlan böyle utanmaz, böyle sefil oldu?" Çünkü iyilik yapmak Abus şehrinde utanmazlık, vicdan sızlaması ise bayağılıktı.

Sırlı'nın midesi bulanıyordu. O çocuk testi geçemezse homoların şehrine gönderirlerdi. Kalbi sıkışıyor, içindeki öfkeye hâkim olamıyordu. Eve gidip, annesinin dırdırını çekecek hiç hâli yoktu. Kadın aniden döndü:

"Sen bugün okuldan sonra işe gitmedin mi?"

Sırlı okuldan hariç zamanlarında ve hafta sonları bir lojistik firmasında vardiyalı olarak çalışıyordu. Ailesi varlıklı olmasına ve on dokuz yaşına kadar özellikle lise öğrenimi bitene dek ona bakmakla yükümlü olmasına rağmen çocukluğundan beri hiç boş durmamış, nerede iş bulduysa orada çalışmıştı.

"Gittim tabii ki. Şimdi bir arkadaşımla buluşacağım."

Kadın daha ağzını açamadan oğlu sıvışıp deniz kenarına doğru yollandı. Annesi kontrolü kaybetmeyi yedirememiş ama yine de kuyruğu dik tutmaya çalışan bir insan tavrıyla mırıldandı: "Hah! Arkadaşmış! O da ne demekse!"

Sırlı iç sıkıntısını, kendini bildi bileli bu şehrin ona yaşattığı acıyı hep denize boşaltmaya çalışırdı. Oradan beslenir, o derin ve anlamlı gülümsemesi yüzünde; bir gayret, bir ümit yine yoluna devam ederdi.

Oturdu tenhadaki bir banka. Cılız bir kedi ne hikmetse ayaklarına sürünmeye başladı. Çünkü o şehirde kediler, köpekler insanlardan kaçarlardı. Zavallılar bilirlerdi tabii her hâlükârda tekme yiyeceklerini.

Ne cüretti böyle bu kedinin yaptığı! Sırlı korkusuzca kediyi kucağına aldı, birinin görme ihtimaline aldırmadan. Çantasının diplerinde öğlen yemeğinden kalma sandviçin yarısını bulup kucağına yayılmış olan kediyi beslemeye başladı. Bir yandan da tüylerini okşuyordu. Bu iğrenilesi şefkati, şehrin genel ahlak anlayışına mugayir aşağılık tavrı neyse ki gören yoktu!

"Biliyor musun, kedi? Benim seni sevmem yasak bu şehirde. Ne beklentim var senden diye düşünür bu insanlar?" Denize gözlerini dikip kendi kendine güldü:

"Hah şeker vermiş kıza!

Bu dünya boğuyor beni! Özellikle de bu şehir! Hatta daha beterleri de var biliyor musun? Öyle şehirler, öyle ülkeler var ki dünyada, hepsi ayrı ayrı ciltlerce romana konu olabilecek kadar garip… Yani, bence garip. Başka türlüsünü de hiç duymadım ve görmedim doğrusu ama anlayamıyorum. Olan biten hiçbir şeyi anlayamıyorum ki zaten ben. Herkese göre rezil bir ahlaksızım! Nasıl bir ahlak anlayışıysa bu! Aklımı kaçırdığımı da düşünen çok ama onların istedikleri gibi olduğum zaman kalbim acıyor benim."

Çok uzaklara daldı kısık gözleri. Bir süre sustuktan sonra, kedinin karnını okşayarak devam etti:

"Eskiden nasıldı acaba dünya? İnsanlar nasıldı? Bilmiyoruz. Okulda öğrettikleri, fikir ve anlayış olarak ilkel ve düzeysiz toplumlar yüzünden dünya batmış ve ahmakların elendiği akıllı ve güçlülerin kaldığı bir dünya kurulmuş. Hatta yapay zekâ ve robotlar insanları kontrol etmeye başlamışken insanoğlu hepsini yok etmiş. Eski dünya hakkında bilinen hiçbir şey yok. Geçen gün derste sordum da: 'Binlerce yılın insanlığından kalan öyle az kaynak ve eser

var ki… Neden kaybolmuş bunlar? Nerden bulabiliriz?' dedim diye disipline verdiler beni…"

Müstehzi sırıttı:

"Atacaklar bu okuldan da beni yakında. Kimin umurunda be kedi? Ha öğretmen dedi ki sadece: 'Tarih tekerrür etmesin, o eski acizlikten eser kalmasın!' diyeymiş. Şimdi çok mükemmel insanlar yaşıyor dünyada! Bildiğin gibi değil! Mesela buraya çok uzak bu iğrenç Abus'un da zaman zaman ticari ilişki içinde olduğu bir şehir var."

Kalbi sıkıştı birkaç saniye. Sonra devam etti:

"O şehirle, senin bile vicdanın lime lime olacağı bir alışveriş oluyor zaman zaman. Tüylerin ürperir… Hem de bizim devletimiz yapıyor bunu. Kimsesiz çocukları veya ailesinin Abus şehrinin katı kalbine uygun şekilde yetiştirmeyi beceremediğini düşündükleri çocukları o eşcinsellerin şehrine satıyorlar. Biraz önce o erkek çocuğunun annesini de oğlunu o şehre satmakla tehdit ettiler." Sustu yine. Tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. Orası hakkında duyduklarını düşündü. Doğru muydu bütün bunlar? Olabilir miydi? Kanunlar, yaptırımlar o kadar ağır! Ne ağırı? İnsafsız hatta aşağılık! Hoşgörü ve vicdanın esamesinin okunmadığı bir yer… Hoş, vicdansızlık ve merhametsizlik söz konusu ise bizim şehrimiz de oradan çok aşağı kalmaz!

Neyse… Kediye bakarak başladı tekrar konuşmaya:

"Polislerin, o küçük erkek çocuğunu göndermek hatta satmaktan bahsettikleri o şehir var ya… İşte orada herkes eş cinsel biliyor musun?.. Nasıl anlatsam ki sana?

Asla ve asla heteroseksüel hiçbir insanı kabul etmez, onlar. Kadın kadınla, erkek erkekle evlenir, aksi bir durum yani bir kadın ve erkek birlikteliği büyük ahlaksızlık! Eğer karşı cinsle birliktelik yaşayan bir ilişki durumuyla karşılaşılırsa o şehrin devleti öncelikle uyarı olarak o suçu(!) işleyen kadın ve erkeğin mallarına el koyuyor ve sonrasında ağır gözetim altında tutuyormuş. Kendi cinsiyle beraber ol-

mak zorunlu! Bu sapkınlığı(!) devam ederse de uzun süreli hapis cezalarına çarptırılıyorlar ki sen de bilirsin, heteroseksüel bir insana yapılabilecek her türlü eziyete göz yumulan hapishane şartları! Eğer olur da sağ kalırsa ve hapishaneden çıkabilirse ve hâlâ bu sapkınlığını devam ettirirse şehir dışlarındaki ormanlara bırakıp ölüme terk ediyorlar. E, başka yer mi yok dünyada diyeceksin! Olsa sen de giderdin herhâlde buradan… Yok gibi bir şey, biliyorsun. Neyse ki bizim şehrimizde kadın erkek ilişkisi yaygın ve kimse kimsenin cinsel tercihini de umursamıyor. Bir de buna karışsalardı vay hâlimize! Ama şu çocuk satma işi yok mu? Ah işte buna çıldıracak gibi oluyorum!"

Başka bir şehre gitmek, oranın vatandaşlığını alabilmek, kabul edilebilmek milyonda bir ihtimaldi artık dünyada. Sırlı mırıldanmaya devam etti:

"E, nasıl çocuk sahibi oluyor o şehirdeki insanlar? Sor tabii, haklısın. Şehirlerinin ve soylarının devam etmesi devam etmesi için doğal olarak çocuk sahibi olmaları gerek. E, bu şartlarda biyolojik olarak mümkün değil. Ne yapıyorlar peki?" Acı acı gülümsedi Sırlı. "Çocuk satın alıyorlar!"

Sonra muhalif ve ciddi bir tavırla dikti gözlerini kediye:

"Bu durumda yapabilecekleri tek şey evli çiftlerin diğer ülkelerden, şehirlerden insan yavrusu satın alması. Çok yüksek meblağlar karşılığında alıyorlar hem de. Hele yeni doğmuş bebekler çok daha pahalı! Tabii kimsesiz ya da istenmeyen çocukları satın alıyorlar. Verir misin çocuğunu sen! Ah kedicik! Daha ne şehirler var bilsen!"

Sustu. Konuşacak mecali kalmamıştı. Denize daldı gözleri. Kurtarmaya çalıştı kendini bu kasvetli havadan. Ruhunu hep diri tutardı o. Öyle anları olurdu ki onun; bu berbat âlem, yaşadığı bu acayip şehir umurunda bile olmazdı.

Evet, o bahsedilen şehir dünyanın bütün şehirlerinden çocuk satın alarak nüfusunu ayakta tutardı. Kadınların evliliklerinde durum daha kolaydı yine. Onlar, başka ülkeler-

den sperm bankaları ile irtibata geçip tüp bebek yöntemiyle çocuk sahibi olabiliyorlardı ama bu çok da hoş görülen bir durum değildi. Bir kadın içinde başka bir adamın parçasını taşımaktan pek hoşlanmaz, ayrıca bu toplumda da uygunsuz ve hakir görülürdü. Şehirdeki diğer erkekler de o şehirde yaşayan başka bir kadına asla tüp bebek yoluyla da olsa bu kıymetli ifrazatlarından takdim etmezlerdi. En âlâsı hazır bebek almak ve mümkünse bebeğin en fazla bir aylık olması idi. Ve bu alışverişin yapıldığı şehirler arasında maalesef Abus da vardı.

Hâliyle ele geçirdikleri çocukları tamamen kendi eğilimleri doğrultusunda eğitirlerdi. Evlat edinilen çocuğun karşı cinse ilgi duymaması için ki -insan doğası gereği karşı cinse ilgi duyar- çok çetin şartlarda yetiştirilirdi. Kendi cinsine ilgi duymasını sağlamak için çocuğa her türlü ortam hazırlanır, gerekirse zorlanır, Allah muhafaza aksi bir durum namus şeref meselesi sayılırdı. Ve yine aksi hâlde çocukları, toplumun ayıbı olarak algılanır, ebeveynler başı yerde gezerdi.

Akla hayale gelmeyecek davranışlar, bakış açıları dünyanın çeşitli yerlerinde türlü türlü hâllerde ortaya çıkıyordu. Neler neler! Renkli giyinmenin yasak olduğu şehirler… Renk günahtı, renk ayıptı. Siyah, beyaz, gri ve tonları kıyafetlerinde ve eşyalarında zorunluydu. Doğanın sadece yeşiline tahammül ederler, zavallı pembe beyaz çiçekleri hemen yok ederlerdi. Mecburiyetten meyve ve sebzenin renklerine katlanırlardı. Bu nefretin sebebi mi? Bu dünyada artık neyin bir sebebi vardı ki!

Yine ne iş yaparsa yapsın günlük çalışma saatlerinin tam on iki saate ayarlandığı ve mesleği ne olursa olsun herkesin ay sonu aldığı paranın aynı miktar olduğu şehirler… Çocuklar okullarda bilgi düzeyleri, zekâları, becerileri yönünde yetiştirilir. Her çocuk neredeyse mikroskop altında incelenir ve ona uygun mesleğe sevk edilirdi. Mezun olduğunda görevi ne ise işine başlar ve herkesle aynı miktarda

maaş alırdı. Bu hiç değişmezdi. Her sokak, her ev birbirinin tıpatıp aynısıydı ama nedense şehrin ortasındaki tek bina olan ana merkez ve oradaki yöneticiler için durum farklıydı. Sistemi kuranlar ve yönetenler o binanın ağır kale kapıları kapandı mı zevk âlemlerine dalarlardı ve halk bunu bilse de hiçbir şey yapamazdı.

Hele bir şehir vardı ki hastalanmayagör… Ufak tefek hastalıklara göz yumulurdu tabii ama kronik, iyileşmesi mümkün olamayan hastalara hele de işe yaramayacağı düşünülen engellilere şehirde yer yoktu. Eğer denk gelir de mahkemede biraz daha insaflı bir hâkimin huzuruna çıkarlarsa en ağır ve en pis işlerde çalıştırılması mukabilinde şehirde kalmalarına belki izin verilirdi.

Anlayışları farklı bütün tözlerin birbirine geçtiği şehirler ki hepsi başka âlem… Büyücülükle nam salanlar, uyuşturucusuz günleri geçmeyenler, yasağın olmadığı anarşinin arşa çıktığı şehirler, daha neler neler… Ama dünyada bir kural vardı ki o da hiçbir ülke birbirinin işine karışmazdı. Dünya bu nüfusa çok fazlaydı. Kaynaklar da yetip artıyordu. Tabii birkaç yüzyıl sonra yine neler yaşanırdı, o da bir muamma…

Sarıldı kediye Sırlı. Kulağına fısıldayarak:

"Bizim şehrimizin kuralı da vicdansızlık! Kötülük doğrudur, iyilik yanlış! Bu şehirde herkesin kalbi kalın kedi! Katı, acımaz kalpler! O yüzden sevmiyorlar seni de. Benim annemle babamın da öyle ya gerçi…" Acı acı güldü: "Hele babamın! Fırsatını bulsa sallandırır beni de darağacında ya… Neyse…"

Gözlerinde hazin ve donuk bir bakışla, kucağındaki kediyi itinayla oturduğu yerin yanına bıraktı. Acele etmiyordu. Kalktı, elleri cebinde yürümeye başladı. Her zaman yaptığı gibi doğaçlama bir melodi icat etti ve mırıldanarak evinin yolunu tuttu. O hep ümitliydi. Bir gün elbet her şey değişecekti.

Yersiz, cılız vücudunda sivrilen kemikleri kambur durduğu için iyice ortaya çıkmış, başı yerde, apartmanın demir kapısını güçlükle iterken aynı anda Şöhret Bey de dışarı çıkıyordu. O üst katta, Şöhret Bey alt katta otururdu. Sekiz daireli idi Baldıran Apartmanı. Yaklaşık yirmi yıllık komşuydular ve Yersiz aynı zamanda Şöhret Bey'in şirketinin dışarıdan muhasebe işlerini yürütürdü.

Yersiz kapıyı açmış adım atacakken Şöhret Bey onu itip, salınarak kapıdan çıktı. Bu esnada yüz yüze geldiler. Suratlarında en ufak bir kıpırdama, bir mimik görülmedi. Donuk hatta ters bakışlarla karşılaşan gözler ve yan yana geçerken birbirlerine sürtünen kolların birkaç saniyelik temasının ardından ters yönlere doğru ilerlediler. Yersiz apartmanın yukarı katındaki evine çıktı, Şöhret Bey de namına yakışır lüks bir gece kulübüne doğru yollandı. Kendine güveni, çapkın bakışları, yürürken arkasında bıraktığı yoğun parfüm kokusu ve bedenini beğendiği bir kadını tavlama niyetiyle arabasına bindi. Mağrur bir gülümsemeyi daha sonra suratına yerleştirirdi. İşin o tarafı onun en profesyonel olduğu kısımdı. Altmış yaşlarında ama yaşından genç görünen ve öyle olması için varını yoğunu kullanan bu adam, tek kelimeyle kart zamparalar sınıfına dâhildi.

Yersiz'le aralarında bir husumet mi vardı da böyle selamsız sabahsız geçmişlerdi? Yersiz onun muhasebecisi olduğu hâlde niye bir selamı, ufacık bir gülümsemeyi mahrum etmişlerdi birbirlerinden? Hayır… Bu durum çok doğaldı Abus şehrinde… Aksi olsa garip karşılanırdı…

Zaten Yersiz geçen hafta da bu adama rezil olmuştu. İşlerine dalmış kahve içerken Şöhret, şirketinin hesaplarındaki bir karışıklık için kapısına gelmişti. Hesapları kontrol ederken ağzından yanlışlıkla: "Kahve içer misin?" sorusu çıkmıştı Yersiz'in. Şöhret de gözlerini kısarak, aklından, "Benden ne istiyor bu yılışık?" diye geçirip, ters ters bakarak "İşine bak sen!" diye azarlayıp çekip gitmişti. Abus'ta

haklı olan Şöhret'ti. Verilen hediyenin, ısmarlanan bir yudum kahvenin bir sebebi olmalıydı. Veren niye verdiğini, alan da niye aldığını bilirdi. Elbet dünya bu hâllere zamanla gelmişti, uzun zamanlarla…

Yersiz, evine girer girmez rahatladı. O, bütün gün insanlarla hemhâlken bir türlü alamadığı ferahlama nefesini, kendini sıkarak ciğerlerinde bekleten, evinde yalnız kalır kalmaz da o nefesi dışarı bırakanlardan… Zavallı adam! İş yerinde zalim ve hoyrat yanlarını olabildiğince açığa çıkarabilmek için yine bütün gün insanüstü bir gayret sarf etmişti.

Hep düşünmüştür ve hep de düşünür. "Neden bütün Abuslularda neredeyse doğal bir fıtrat olan haşin, saldırgan, kaba, baskın, kibirli olabilme yeteneklerinden hiç nasibini alamamış?"

Hep bir açık verir, insanları kendine bıyık altından güldürürdü. Zafiyeti, bıktırıcı narinliği, hele o babalanmaya çalışırken içine girdiği gülünç hâlleri onun bu dünyaya hiçbir şekilde uyum sağlayamayacağının kati işaretiydi.

Yersiz…

Bu şehirde, ismiyle müsemma bir adam… Buradan gitmeyi hiç düşünmemiş mi? Başka bir yere, ülkeye, şehre gitmeyi? Daha mutlu ve sakin, daha kendi gibi davranabileceği bir yere… Onunla aynı dili konuşan, aynı soydan, aynı dinden insanların olduğu bir yere -ki bu kavramlar artık dünyada önemini yitirmiştir- ama yine de en azından kendi dilini konuşan insanların bulunduğu başka bir şehre…

Buradan gitmek! Akıllara bile gelmez böyle bir şey. Gelse bile ne değişir? Açıkçası kimse böyle bir teşebbüste bulunmaz, buna gerek de duymaz. Çok korkutucu, zor ve anlamsız bir istek…

Ses istedi nedense evde. Yalnızlığının kıymetini daha çok anlayabilmek için televizyonda bir açık oturum programı aradı. Muhtemelen nefret edecekti duyduklarından

ve sonuçta da sessizlikten ve tek başına olmaktan hoşnut olarak yatacaktı.

Hah işte Ahver Ateş denilen şeytan durmaksızın konuşuyordu. Yakışıklı suratı, keskin bakışları, sivri dili devrin mükemmel insan profilinin bulunmaz timsaliydi.

"Nesiller gittikçe güçlenecek. Bunu görüyorum ve istiyorum. Çocuklarınızın gözlerinde hırs ve alevi görene kadar eğitimlerine ara vermeyin. Beceremiyorsanız Abus şehrinin ellerine bırakacaksınız onları! 'Dünyada toplumlar birbiriyle alakayı minimum düzeye indirdiği, hiçbir toplum diğerini merak bile etmediği bir dünyada yaşamak…' Böyle diyorsanız içinizden, demeyin! Dünyada iki kişi bile kalsa güçlü olan diğerini ezer! Yeterince toprak var. Dünya herkese yeter de demeyin! Evet, toprak istilası, asimilasyon derdi de kalmamış olabilir ama zengin olmak, kudretli olmak her zaman mühim. 'Dünyada kaynaklar herkese bol bol yetecek kadar var,' da diyebilirsiniz. Ama mesele onu en iyi şekilde kullanmak… Üretim ve sanayiye yönelim artmalı. Kimseye muhtaç değiliz ama onlar bize muhtaç olmalı. Dünyanın bütün madenlerini biz toplamalıyız."

Yersiz düşündü. "Bir zamanlar dünyada her ülkede kâğıt para kullanılırmış. Ne acayip! Ekonomik krizler arşa çıktığı zamanlar karşılığı olmadan basılan üzerleri sıfırlarla dolu kâğıt parçalarının israf ve ağırlıktan başka faydası yok ki…"

Dünyada altın, gümüş, bakır gibi değerli madenlerden yapılan akçe usulü mevcut artık. Her şehir olabildiğince her ihtiyacını kendi bölgesinde, fabrikalarında üretiyor. Çok mecbur kalındığında ancak ki diğer şehirlerle katı ve sıkı politikalar nezaretinde ticaret yapılıyor.

Milletler; şehirlere, eyaletlere ya da yüzölçümü bakımından ve kendilerini devlet olarak adlandırmayı tercih eden memleketlere bölünmüş. Kimi ismine şehir diyor, kimi ülke. Geçmişten kalma birçok şehrin yerinde zaten yeller esiyor. İnsanlarda; toprağına, vatanına, soyuna bağlı-

lıktan, hürmetten ziyade bir şehre dâhil olup ona tutunma ihtiyacı, ortada başka bir deyişle arafta kalmama korkusu var. Bu neredeyse bütün milletlerde böyle… Artık özellikle toprak bakımından büyük ülkeler yok… Dünya terk edilmiş şehirler, kasabalar, köylerle dolu. Bir şehirden bir şehre veya kendini ülke diye adlandırıyorsa ülkeye giderken yolunuz üzerinde sık ağaçlı ormanlar, ıssız yollar, terk edilmiş köyler kasabalar hatta harabeye dönmüş bomboş şehirler görebilirsiniz. Ama insan görmeniz neredeyse imkânsızdır. Gördükleriniz de zaten yabanileşmiş, ellerine geçirdiklerini vahşi hayvanlar gibi parçalayan, öldürmekten zevk alan insanlardan mamul çeteler.

Bazı şehirler duvarlarla çevrilidir. Şehrin sınırları dışına olağanüstü bir durum olmazsa çıkılmaz. Zaten yönetimler de buna müsaade etmez. Her şehrin veya ülkenin sınırlarında duvarlar örülü olmasa bile sıkı hudut korumaları mevcuttur. Kimse kimsenin şehrine sorgusuz sualsiz giremez. İşin aslı kimse de başkasının şehrine gitmeyi pek istemez. Ancak çok mecbur kalınması, zaruri bir ihtiyaç hâli mevzubahis ise, bin bir prosedürle geçiş yapılır.

Eyaletler, şehirler ya da ülkeler; hepsi başka başka, değişik, acayip toplumlar… Hepsi birer abuslar… İçine kapanık, haris, tutucu, bencil güruhlar…

Bu asık suratlar şehrinde de ürpertici bir mâneviyatsızlık, soyunu sopunu inkâr etmese de hafife alma, burun kıvırma normalleşmiş bir anlayıştır.

Canı hiç yemek istemiyordu ama rutini olduğu için televizyonu kapatmadan mutfağa gitti. Ahver Ateş mekanik ve etkileyici sesiyle evi inletmeye devam ediyordu. Dünden kalan patates yemeğini ısıttı. Sofrasını kurdu. Masanın başına oturdu. Eline çatalı aldı. Dirseğini masaya dayayarak alnını diğer eline yasladı. Sonra başladı çatalla tabaktaki yemeğin suyunda daireler çizmeye...

Düşünüyordu. Acaba bu sefer becerebilmiş miydi, ağzının payını vermeyi?

İş yerindeki sekreter masasının başına gelip, elindeki dosyayı çekmiş, "Patron istiyor, hâlâ bitiremedin mi şunu be?" diye bir nevi azarlamıştı onu. Abus'ta nezaket söz konusu olamazdı ama Yersiz, şirkette hiyerarşik olarak kızın üstü konumundaydı. Cevabını vermişti ama bu sefer. "Eline koluna hâkim ol. Tepemin tasını attırma!" demişti, en sert bakışıyla. Kızın suratında müstehzi bir gülümseme yer etmiş, sonra kısa eteğiyle bütünleşmiş kalçalarını sallaya sallaya, elinde dosya patronun odasına girmişti.

Masadan kalktı, yemeği tekrar tencereye boşalttı. Yarın aynı yemeği tekrar tabağa koyar, denerdi yemeyi… Balkona çıktı. Yan evden sadece bir gece lambasının ışığı sızıyordu.

Güzeller güzeli Mürver, ne yapıyordu acaba? O da salonda onun gibi gezinip, yalnızlığını mı soluyordu yoksa? Ya da yine tuvalinin başında ağzını açmış bir ejderha resmi mi çiziyordu? "Muhtemelen," diye düşündü.

Mürver! Güzel Mürver! Ne konuşabilir ne duyabilir. Sadece bakar, görmek isterse… Ama herkese değil… Öyle bakar ki kalbinizi okur gibi, gözlerinden görünmez oklar fırlatır gibi… Olduğunuz yerde kalakalır, zahirî bâtını bütün kusurlarınız ortaya çıkmış da saklayamıyor gibi ürkek sinersiniz. Ya da öyle bakar ki sanki orada yoksunuz. Hani yürüyüverse içinizden geçecek sanki, saydamlaşır vücudunuz.

Yersiz kendini Mürver'in ismini yükses sesle tekrar ederken buldu.

"Mürver… Mürver… Mürver'in annesi, neden saf hâlinde içinde hidrojen siyanür olan bir meyvenin adını vermiş kızına?" Sonra kendi sorusunu kendisi cevapladı.

"Elbette, zehri gibi olsun kendisi de diye. Hâlbuki bilselerdi; mürver doğru kullanılırsa şifa da olur insana..."

Ruhları okşamaktan ziyade kamçılamak evladır, Abus'ta. İsim ne kadar gizemli, alevli, heybetli, garabet ise o derece beğeni uyandırır.

Hüzünlü bir tebessüm belirdi yüzünde. Onun annesi babası ise bilmiş gibi akıbetini "Yersiz" koymuşlar ismini.

Mürver, Yersiz'in hemen yan dairesinde oturur. Yersiz'e bakmış mıdır, şimdiye kadar? Yıllardır komşusu olan adamı görmüş müdür? Doğrusu Yersiz şüpheli. Hatta emin ona hiç bakmadığından. O hep bakar Mürver'e ama onun kendisinin farkında olup olmadığından hatta yan dairesinde oturup oturmadığını bildiğinden bile emin değil. Yalnız, sadece bir kere o, Mürver'e değil de apartmanda karşılaştıklarında elinde tuttuğu daha boyası kurumamış tabloya, o üzerinde ağzından alevler fışkıran ejderhanın canlanıp insanın üstüne saldıracakmış gibi resmedildiği tabloya bakakaldığında Mürver'e bakmamıştı. Ne yapsın? Alamamıştı gözlerini o ejderhanın göz alıcı korkunçluğundan. Sonra da hızlıca uzaklaşmıştı.

Onun haricinde apartmanın işleri için ki maalesef kimsenin istemediği ve onun başına kalan apartman yönetimi de Yersiz'in göreviydi, bazen Mürver'in kapısını çalar, durumu izah ederdi. Donuk gözlerle dinler, daha doğrusu dudak okurdu Mürver. Başıyla onaylarken yüzünde hiçbir mimik olmaz, konuşma bitince herkes gibi, doğal olanı yapar, bir teşekkür ibaresi göstermeden kapıyı suratına kapatırdı. Yersiz farklı mıydı? Hayır. O da apartmanın tamir ve ihtiyaçları için gerekenleri sıralar, ücreti beyan eder, hatta içten içe beğenilmek için sert ve kaba davranırdı. Malum; kibar olmak, hoşgörülü davranmak, teşekkür etmek, iltifatta bulunmak bir zafiyet hatta suçtur Abus'ta.

Şöhret Bey servetinin sınırlarını aşan olağanüstü lüks arabasında; insanın ruhunu galeyana getiren asileştirip gaddarlaştıran bir şarkının sesini kulaklara ziyan bir şekilde açmış, gaza basıyordu.

Toplumda belli bir yeri olan Şöhret Bey'in şehrin birçok yerinde erkek giyim mağazaları vardı. Maddi varlığı, asık suratı, insanları hakir gören tavırları sebebiyle de bir mik-

tar itibar sahibiydi. Zaten haysiyet ve saygınlık da Abus'ta böyle elde edilirdi.

Müziğin vahşeti arttıkça daha da gaza basıyor şimdi. Daha genç hissediyor kendini… Trafik ışığının olmadığı bir yerde yol vermiyor ana yoldan gelen bir arabaya. Hak onun olmadığı hâlde… Yola fırlayan bir kedi son anda ciyaklayarak kaçıyor tekerleklere teğet geçerek. Ve nihayet duruyor Şöhret Bey neon ışıklarının kırmızı gözler gibi parladığı bir gece kulübünün önünde…

Arabadan inerken otuzlu yaşlarda bir adamın gücünü hissediyor tüm bedeninde. Arabanın anahtarını kapının önünde bekleyen iri yarı valeye fırlatıyor ve tükürür gibi bağırıyor suratına:

"Doğru düzgün bir yere çek ufaklık! Bir şey olursa, yalatırım arabayı sana!"

Valenin suratında iğrenç bir sırıtış…

"Vereceğin paraya bağlı babalık! Fazlasını verirsen bakarız senin çıtıra… Kalıbına göre verirsin herhâlde mangırı, yoksa bilemem bir şey olur mu, olmaz mı?"

Şöhret Bey aniden dönüp adamın burnunun dibine kadar girdi. Gözleri kanlandı:

"Hele, ufacık bir şey olsun, yaşatır mıyım lan ben seni buralarda, uyuz köpek!"

Vale işini kaybetme korkusuyla kesmek zorunda kaldı sesini. Nefreti yüzünden akarak baktı Şöhret Bey'e ve sonra sinsi bir sırıtışla yer değiştirdi yüzündeki ifade… Şöhret Bey kapıdan içeri girerken o da arabaya bindi. Cebinden çıkardığı çakıyı koltuğun döşemesinin görünmeyen kısmına takıp bir baştan bir başa yırttı. Kendi kendine: "Moruk fark edene kadar bunu, yıl geçer be! Hem ispat etsin de görelim!" dedi.

Ve yaptığından büyük haz duyan delikanlı hain bir kahkahayla arabadan inip anahtarları elinde sallarken bir nebze de olsa hırsını almıştı artık.

Yersiz bomboş bir ifadeyle tekrar yüzünü, ekranda yansıyan Ahver Ateş'e çevirdi. Halkın taptığı, hayran olduğu ünlü yazar gözlerini kısmış yine ahlak dersiyle devam ediyordu konuşmasına:

"Biliyorsunuz çocuklarınıza güçlü olmayı, istediğini elde etmek için gerekirse ezip geçmeyi öğreteceksiniz, yoksa…"

Yoksa kalpleri yumuşatabilecek, ruhlara dokunabilecek her türlü sözlü yazılı fikir beyan edenler idamla yargılanırdı. Abus'ta asıl korku dillendirilmese de duygusallığın ve yumuşak kalpliliğin insanları ruhen özgürleştirme ihtimaliydi. Katlanılamaz, hafife alınamaz bir fikir suçuydu bu. İyilik yapıcı değil yıkıcıydı. İnsanların doğar doğmaz vücuduna enjekte edilen ve öğrenilmesi zorunlu olan anlayış buydu. Yoksa toplum çürür, vatan elden giderdi. Ahver Ateş devam ediyordu:

"… Sapkın fikirler ve davranışlar toplumu doğrulardan ayırabilecek melun ve meşum düşüncelerdir. Bu cerahatleri etrafa saçanlar hemen yok edilmeli ve karşılaşıldığı takdirde hemen şikâyet edilmelidir…"

"Evet!" diye bağırdı Yersiz. "Hemen sallandırın darağacında!" diye. Kalktı, balkona çıktı. Yine Mürver'in evinden sızan ışığa takıldı gözleri.

Mürver! O nahif ve masum yüzden, o ince kırılgan parmaklardan beklenmeyen haşinlikle yaptığı tablolarla şehirde ün salmış bir ressam. Yıllardır yan dairesinde oturan Yersiz'i görmüş müdür? Elbette görmüştür. Sadece muhasebeci olduğunu bildiği ve göz ucuyla baktığı kadarıyla bu adam, şehirde elini sallasa çarpabileceği kadar büyük güruha dâhil insan modellerinden; sinsiliği ve harisliğiyle kendini yiyip bitirdiği, aşikâr cılızlığından belli, sıradan bir hilebaz ve riyakâr! Bu yafta, adam hakkında hiç düşünmeden aklından akıp geçiveren ilk ve tek düşünceydi. Peki; hiç ona gerçekten dikkat etmiş, hakkında fikir yürütmüş müydü?

Sadece bir defa. Sahi, derinden ve hissederek… Mürver

elinde, ağzından alevler fışkıran bir ejderhanın resmedildiği o tabloyla evden çıkarken… Her zaman ondan sipariş edilen resimler evinden alınan ama o gün kendisinin götürmek zorunda olduğu o tabloyla… Evet, daha önce zerre kadar dikkat etmemiş, hakkında pek düşünmemişti bu adamın. O da sıradan bir Abusluydu. Ama o gün hiç umursamadan verdiği ilk hükmünde tereddüt etmişti.

Bir süre önce bir restoranın tüm duvarlarına resimler yapması istenmişti. Hepsini tamamlayıp göndermişti ama restoran sahibi, Mürver'den ofisi için onun ruhunun vahşetini ortaya çıkaran son bir resim daha istemişti. Gözlerini kısıp en haşin bakışıyla ona bakmış ve: "İşte bu kıvılcımı yansıtın resme!" demişti. Kadını derinden etkilemek istemişti aklınca ama sağır ve dilsiz Mürver'in onun bu lafı karşısındaki müstehzi ve gaddar sırıtışı karşısında maalesef kendisi titremişti… Ve o andan sonra da Mürver'e gizli gizli âşık olan adamlar listesine eklenmişti. İşte ressam kadın, adamın zavallıca ispat etmeye çalıştığı ve aslında var olmayan o çirkin kudretini, üzerinde kalın kabukları olan ve vücudunun bazı yerlerinden ifrazat sızan mide bulandırıcı bir ejderhayla resmetmişti.

Aynı anda çıkmışlardı o gün evlerinden Yersiz'le. Apartmanın koridorunda adam ilk defa ona bakmamış ama o Yersiz'in her hareketini, gözlerinde gördüğü acıklı hayal kırıklığını en ince ayrıntısına kadar incelemişti. Yersiz sadece tabloya bakıyordu. Tablonun her tarafını alevler sarmış. Öyle canlı ki Mürver sanki kor bir ateş tutuyor elinde. Kor ateş tasma şeklinde! Ve tasmanın ucunda iğrenç bir canavar... Nasıl olur? O, öyle hayal etmemiştir Mürver'i. Mürver de onlardan biri. Duygusuz, hunhar… Aynı o canavar gibi zalim bir Abuslu. Başı önünde, omuzları daha da içe çökerek Mürver'e ilk defa hiç bakmadan çekilip gitmişti. Ve ilk defa o Mürver'i değil, Mürver onu görmüştü.

Zeytunî gözlerinde bir ışık yanmıştı kadının, gülümse-

yen bir ışık... Diğer eli, tabloyu tutan elindeki kocaman taşlı zümrüt yüzüğü okşamıştı. Uzun süre, sevgiyle… Hiçbir zaman çıkarmadığı o yemyeşil parlak yüzüğü… Bu adam sevmemişti bu resmi. Hatta nefret etmiş, iğrenmişti. Aynı onun da hiç sevmediği gibi… Resmi yaparken her anında "İşte bu istediğiniz! Zahimli ruhlarınıza, merhametsiz kalplerinize bu alevler, bu karanlık lazım sizin!" diye hınçla ve hırsla tuvali tartaklamıştı.

Elbette her zamanki gibi ustalıkla istenileni yapmıştı ama bu adam sevmemişti resmi. Hissetti ve sevindi. Nasıl da adamın hiçbir canlılık olmayan yüzünün zaten sarı ve solgun olan derisi iyice pörsümüş, fersiz gözleri yere inmişti. Dokunsan devrilecek tahtadan bir oyuncak gibiydi. Asıktı yüzü onun da herkes gibi ama ilk defa kapısına geldiğinde, yıllar önceydi, sağır ve dilsiz olduğunu öğrendiğinde de nasıl şaşırmış ve bir hüzün çökmüştü yüzüne. Her ne kadar saklamaya çalışsa da… Ama o zaman üstünde durmamıştı bu hâlinin. Herkes onun için Abusluydu. Sonra elinde tablo restorana doğru giderken hayal meyal o anı hatırlamıştı Mürver ve gülümsemişti. Bu adam Abuslu değildi.

Yersiz, ekrandaki görüntüyü kapattı ve bir zamanlar evli olduğunu hatırlayarak sessizliğin huzurunu içine çekti. Çok kısa ömürlü bir evlilik olmuştu bu. Onu önüne gelenle aldatmaktan hiç çekinmeyen ve bunu saklama gereği bile duymayan bir kadınla… Evet sadakat duygusu yoktu evliliklerde, kimse bunu itiraf etmese de. İnsanların nefislerinin ve vücutlarının her isteğini kırmadan yerine getirebilmesidir doğru olan Abus'ta ama genellikle kıskançlık devreye girdiği için aldatmalar karşısında eşler birbirine tepki verir. Bu tepki ve kıskançlığın sebebi; eşini sevdiği, paylaşamadığı ya da aşkın iki kişilik olduğunu düşündükleri için değil, tamamen hırslarından dolayıdır.

Çiftler bazı zamanlarda kendi tabirleriyle hayatlarına renk vermek, ilişkileri canlı tutmak adına insanın ruhunu

hiçe sayan tamamen hayvani ve bedensel güdülerle hareket edip türlü türlü oyunları da evlilik hayatlarına katarlar. Edep, delik deşik acınası bir paçavradır. Acılar ve sevinçler paylaşılmaz. Yapılan kötülüğe aynı şiddette cevap verilir. En azından kısasa kısas hatta mümkünse daha acı bir şekilde intikam alınır. Gıybet ayıplanmaz, yapıldığında dinlenilir, içerik öğrenilir, cümle âleme dillendirilir, özellikle garip ilişki yumaklarının dedikoduları merakla ve zevkle dilden dile dolaşır.

Bir insana sahip olma isteği tamamen maddesel algılanır. Kimse kimsenin iç dünyasına ne girmek ister ne de onu dinlemeye, anlamaya tahammül gösterir. Maddeten istediği insana sahip olamamak çıldırtıcı bir durumdur. Sahip olana kadar ellerinden geleni yaparlar. Farklı inanç ve yaşamlara saygı göstermezler. Olaylar karşısında genellikle menfî tavır takınırlar. Umut verici konuşmak aptallık ve saflıktır.

Karısının aldatmasının sebebi de Yersiz'in eksikliğiydi. Böyle söylerdi kadın. Sonra bırakıp gitmişti onu bir gün bir restoranın ortasında. Yersiz'in naifliğine tahammülünün son katresinde… Ama kadının onu terk edip gitmesine çok memnun olmuştu Yersiz. Kendisi yapamazdı. Eğer kadın gitmeseydi bu cehenneme hayatı boyunca katlanır ama içinden çıkamazdı. O da karısını sadece o zaman sevmiş ve gittiği için canı gönülden minnettar olmuştu.

Gece yarısını geçmişti. Yersiz'in alt dairesinin kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. Kezban, yarı sarhoş, sinirinden deliye dönmüş bir hâlde evine gelmişti. Suratındaki makyaj iyice ağırlaşmış, cildini sanki aşağı sarkıtmıştı. Göz altları hem alkolün hem de akan rimelin etkisiyle kapkaraydı. Siyah kalın telli kabarık saçlarının arasında bir güneş gözlüğü saklı kalmış ama neredeyse düşmek üzereydi.

"Vay! Ben senin sülaleni dağıtmaz mıyım, pis herif? O sümüklü karının kulağına bir su kaçırayım da gör!"

Bir yandan ağza alınmayacak küfürler ediyor, bir yandan

da yere oturmuş ayakkabılarını çıkarmaya çalışıyordu. Güç bela yatağını bulup yattı.

"İt herif! Benimle yatıp sonra da kapının önüne atmak ne demekmiş soracağım lan! İtlik fazla sana! Ezik solucan!"

Adama zorla askıntı olduğunu, iş yerine gidip adice musallat olmasını yok sayıyordu. Adam da ona yüz vermişti. Köpek gibi istemişti hem de onunla beraber olmayı. Anlamaz mıydı? Kaçın kurasıydı o! Heriflerin bakışından anlardı.

Onun patronunun hem arkadaşı hem de onların şirketinin reklam işlerini yöneten firmanın sahibi idi, bu adam. Daha doğrusu aldığı bir duyuma göre reklam firmasının asıl sahibi adamın karısıydı ama işleri adam yönetiyordu. Şirkette iyi bir pozisyondaydı Kezban. Daha önce çalıştığı firma kadar olmasa da burası da hatırı sayılır bir şirketti. İlk gördüğünde takmıştı adamı kafasına. Bir kere eline geçirse bağlardı kendisine. Onun gibi bir kadına şimdiye kadar rastlamış olması mümkün değildi.

İşte böyle kendini budalaca kandırmış, her kadında genellikle bulunan ve kendini erkeklerin gözünde başka sanma duygusu, bu ahmakça kadınsal itimat, vücudunun diğer kadınlardan farklı olduğunu zannetme içgüdüsü; durumu bu noktaya kadar getirmişti. Hep bunu yapardı. Başka türlü davranmayı bilmiyordu ki. İstediğini gidip almak öğretilmişti. Gerekirse hunharca, gerekirse sinsice… Abusluydu o, bebekliğinden beri istediği her neyse onun için savaşması gerektiğini biliyordu. Geri çekilemezdi. Naiflik, kibarlık, istenmediğini anladığı anda asilce çekilebilme erdemi mevcut değildi öğretilerinde. Maalesef Kezban'ın artı olarak karakterinde de bu asalet yoktu. Başka bir devirde; normların, ahlak anlayışının çok farklı olduğu başka bir dünya düzeninde de yaşasa durum onun için değişmeyecekti.

Sonuçta işler onun istediği gibi gitmemişti. İş çıkışı evrak götürme bahanesiyle adamın iş yerine gitmiş, etrafta

kimsenin kalmadığından, tüm çalışanların ofisten ayrıldığından emin olduğunda da kaşla göz arası adamın karşısında çırılçıplak soyunup, üzerine çullanmıştı.

Adam da "Hayır," dememişti ya… O zaman içinden "Tamam," demişti. "İstediğimi alıyorum. Bu adam benim olacak!" Hissediyordu zaten onun da kendisini deli gibi istediğini.

Bir kere adamın karısına rastlamıştı. Herhâlde o süklüm püklüm kadından çok daha güzeldi. Daha doğrusu kıskançlığından kendini böyle inandırmıştı. Vahşiydi, tuttuğunu koparırdı. Bu adam zaten baştan beri onun olmalıydı. Ama işte adam işini bitirince ki o bütün geceyi adamın kollarında geçirmeyi hayal etmişti, onu kolundan tutup zorla göndermişti. Hatta Kezban bağırıp çağırdıkça, bir daha gözüne gözükmemesini, ayrıca bu şişko vücutla kimsenin karşısında soyunmamasını haykırarak suratına kapıyı kapatmıştı.

Kalbini tutarak yatağa uzandı. Sesinin şiddeti azalmış artık sayıklama hâlinde "Adi köpek!" diye mırıldanıyor bir taraftan da ince bir sızı geçiyordu kalbinin içlerinde bir yerden. Kimsenin bilemeyeceği öyle bir sızı ki aklının, beyninin bile algılayamayacağı… Adını bilmediği, kırılgan, çocuksu, ince bir sızı… Fısıltı gibi çok acı veren ama duyulmaz, görünmez, öğrenilmemiş… Belki insani… Ama anlayıp isimlendiremeyeceği… Bilemezdi elbette. Çünkü ona, Abus'ta kalbin sadece vücuda kan pompalayan bir organ olduğu öğretilmişti.

Çok hoşlanmıştı bu adamdan. Bu sefer sanki "Evet, işte buldum!" demişti. Deli gibi istemişti onu. Adam şimdi arasa koşar gider, kapısına paspas olurdu, kendine asla bunu itiraf etmese de… Ağlıyordu kalbinin o köşesi, kan sızıyordu sıcak sıcak içine… Elini kalbine bastırdı. Sanki somut bir acıymış gibi kalbine masaj yapmaya başladı. İçerdeki iç yakan bu kan sızıntısını tampon yaparak durdurabilecek gibi…

Biliyordu. Daha önce yapmıştı defalarca, bastırmıştı bu acıyı, sevdiği hâlde sevilmeden geçirdiği gecelerin ardından… Yarın sabah dimdik kalkacak ve o adamı doğduğuna pişman edecekti.

Ketum dünyanın hodbin Abus'u tüm bencilliğiyle sabaha uyandı. Ağaçların pembe beyaz çiçekleri nasıl bir şehre açtıklarının farkında değillerdi elbet. Onlar masum, onlar incecik yapraklarıyla mavi denize doğru meyletmişler, kokuları birbiri içine geçmiş. Dünyanın hangi devri, insanın şekli, düşüncesi ne olursa olsun onlar güzelliklerini hep sergilemiş kimseyi umursamadan. Asla bozulmayan, değişmeyen, değiştirilemeyen bir âyet gibi kapladılar şehri, asık suratlı Abuslulara inat! Başka şehirlerdeki, ülkelerdeki çiçekler de vurdumduymazdı. İnsanların bu dünyaya bakış açıları değişir, devirler değişir, anlayışlar farklılaşır, ayıplarla normaller yer değiştirebilir. Ama o pembe beyaz yapraklar hiç değişmez.

Kezban yataktan doğrulduğunda pis pis sırıttı. Dün gece kalbinde hissettiği insani, masum sızı kemikleşmiş, unutulmuş hatta bir silaha dönüşmüştü… Şimdi o adamın onun elinden çekeceği vardı. İşe gitmek için hazırlandı. Kafasında kırk tilki sıraya girmişti ve o da hepsine görevlerini takdim etti. Sırayla saldıracakları anı bekleyeceklerdi. Evinden çıktı. Apartmanda karşı dairesinde Şöhret Bey, Şöhret Bey'in yan dairesinde de Hezeyan ve Atılgan adlarında genç bir çift otururdu. Aynı anda evden çıktılar. Atılgan geniş omuzlu atletik yapılı yakışıklı bir adamdı. Karısı haris, içten pazarlıklı ve menfaati doğrultusunda her türlü acımasızlığı gözünü kırpmadan yapabilecek cinsten bir kadındı.

Kezban ve Hezeyan birbirlerinin en büyük düşmanıydı. Abuslular arasında doğal olan nefret duygusu Kezban ve Hezeyan arasında arşıâlâya çıkmıştı.

Bir dönem aynı iş yerinde çalışmışlardı. Bir kozmetik firmasıydı bu şirket. Marka değeri emsalleri arasında en

yüksek olanıydı. Hatta başka şehir ve ülkelerle bile bağlantısı vardı. Şehrin en meşhur kozmetik ürünlerini onlar üretiyorlardı ve üretimin yaklaşık yüzde yirmilik kısmını ihraç da ediyorlardı ki o dönemin şartlarında bu oldukça yüksek bir orandı.

Kezban satış pazarlamanın başındaydı ve Hezeyan stajyer olarak girmişti işe. Daha ilk günden Kezban'ın yerine göz dikmişti ve o ilk gün birbirlerinden, Abus'a göre bile normalin üstünde nefret etmişlerdi.

Hezeyan orta boylu, neredeyse kırmızıya çalacak kadar kızıl uzun saçları dümdüz, teninin rengi hiç güneş görmemiş gibi beyaz, ince ve narin bedenli, kimine göre güzel, kimine göre itici bir kadındı. Otuz yaşına yeni basmıştı. Kezban'la tanışmaları bundan sekiz yıl öncesine dayanıyordu. Kezban'ın çalıştığı şirkete stajyer olarak ilk geldiği gün ikisinin gözlerinde de şimşekler çakmıştı. Kezban kızı ilk gördüğünde çok etkilenmiş ve bu onu rahatsız etmişti. Hezeyan şirkete ilk girdiğinde daha yeni mezun bir kızdı. Sessiz, sakin, gereksiz hiçbir şey için ağzını açmayan bir buz parçası... Bu soluk benizli, mariz suratlı kız, birkaç zamanda ne kadar yırtıcı, avını gerekirse kendi avlayan gerekirse azmettirip başkasına avlatan ve sonra kendi sebeplenen sırtlan gibi biri olduğunu kısa sürede şirkete göstermişti.

Satış ve pazarlama bölümünün başında olan Kezban, Hezeyan'ı her fırsatta eziyor, bütün ayak işlerini yaptırıyordu. Ama kısa süre sonra Hezeyan orada çalışan herkesten daha fazla bir satış oranına ulaşmıştı. Müşterilerle toplantılarda herkes bir müddet sonra tamamen susup transa geçmiş gibi onu dinlemeye başlıyordu. Dili öyle sertti, sattığı ürünü öyle sivri bir dille pazarlıyordu ki o malı alan kişi gücüne güç, güzelliğine güzellik kattığını düşünüyordu. O herkese yukardan bakan tavrı karşısındakini mest ediyor, zekâsının haşinliği, hele istediğini almak için yakıcı birkaç

kelimeyle karşısındakinin elini kolunu bağlaması, insanları kendine hayran bırakıyordu.

Hezeyan işe girdikten kısa bir süre sonra pazarlamanın başına geçmiş ve şirketin sahibi bir sabah Kezban'ı yanına çağırarak artık ona ihtiyaçları kalmadığını ve derhâl işi bırakması gerektiğini gayet sert bir dille, ki zaten Abus'ta farklısı düşünülemez, söylemişti. Kezban, hayatının şokunu yaşamış, yıllarını verdiği şirketten tek bir cümleyle kovulmuştu. Patronun odasından çıktığında etraf sislenmiş, bacakları takatsiz kalmış, masasına zor ulaşabilmişti.

Bir gayret masasını toplarken Hezeyan yanına gelmiş, gözlerinin içine baka baka:

"Ben varken senin burada kalma ihtimalinin olmadığını zaten anlamalıydın. Biraz akıllı olsan çok öncesinde kendine iş arardın!" demiş ve Kezban'ın ağzını açmasına fırsat vermeden gitmişti. Zaten Kezban da üst üste gelen darbelerin altında ezilip kalmış, diyecek tek kelime bulamamıştı. Orayı terk ederken sürekli beyninde tekrar ettiği düşünce bu kadından bir gün intikamını alacağıydı.

Abus'ta insanların işlerine son verildiğinde tazminat almaları gibi durum söz konusu değildi. Öyle bir mefhum yoktu ki onların görüşlerinde. İnsanlar çalışırken karşılığını zaten alıyorlardı. Yeni iş bulana kadar bir insanın kendini idare etmesi gerektiği, yıllardır verdiği emeğin ufak bir mükâfatı olmasının lazım olduğu; kuralların, yapının, sistemin anlayışın, ahlakın tamamen zıttı olan çok tahripkâr ve sakıncalı düşüncelerdi. Tazminat; içinde sanki biraz teşekkür, biraz merhamet barındıran tehlikeli ve melun bir kavramdı. Kimsenin aklına bile gelmezdi böyle bir talep, hatta ağza almak, ima etmek bile suç teşkil ederdi…

Neyse ki Kezban o şirkette çalışırken Baldıran Apartmanı'ndaki evini almıştı. Şehrin nezih mahallelerinden birindeydi evi ve neredeyse bu evi almak için yememiş içmemiş kazancının neredeyse hepsini yıllarca bu evin borcunu öde-

mek için biriktirmişti. Bir süre işsiz kalmış ve sonunda şu an çalıştığı şirkette işe başlamıştı. Yine bir kozmetik firmasıydı ama eski çalıştığı şirketin gücünün yarısına bile sahip değildi.

İki firmada da kullanılan ham maddeler aynı idi ama marka değerleri çok farklıydı ve bu ham maddeler eğer ülkede üretilmiyorsa mecburen ithal edilmesi gerekirdi ve Abus'ta herhangi bir şahıs ya da özel şirketin şehir dışından çöp bile getirebilme şansı yoktu. İthalat ve ihracat çok farklı ve sadece devletin yapabileceği bir zemine oturtulmuştu. Şahıslar veya firmalar ihtiyaç duydukları malın temini için devlete başvurur ve ürün şehre gelince de devletin belirlediği fiyatla satın alırlardı. İthalat ve ihracat için teşebbüs etmek, başka ülkelerle herhangi bir ürün için bireysel bağlantıya geçmek büyük cesaret isterdi ve kimse böyle bir atakta bulunursa en az on yıldan başlayacak hapis cezasına çarptırılma suçunu göze alamazdı.

Kezban'ın ve Hezeyan'ın da çalıştıkları kozmetik firmaları neredeyse aynı şartlarda ürettikleri ürünleri arada iki katı fiyat farkıyla satışa sunarlardı. Devlet emsal ürünlerin fiyat farkındaki açıklığa müdahale etmezdi. Gücünü, aklını iyi kullanan parsayı toplardı. Kezban'ın şirketi de bu makas aralığına daha fazla dayanamayıp güçlerinin üstünde de olsa bir süre önce pazarlama ve tanıtım işlerini Hezeyan'ın şirketinin reklam işlerine bakan şehrin en iyi ajansına vermişlerdi. İşte bu reklam ajansının sahibi de dün gece Kezban'ın yatağından kovulduğu adamdı.

İşte o sabah, evden çıkıp da karşısında Hezeyan'ı görünce birden Kezban'ın gözleri parladı. Kadının kocasına işveli bir gülücük atıp imalı bir göz süzüşle Hezeyan'a baktı. O an kafasında planlarını kurmaya başlamıştı.

Kezban'ı işten kovdurduktan birkaç yıl önce sanki hiç ev kalmamış gibi bu kadın evlenip onun oturduğu apartmana taşınmış hatta aynı katın çapraz dairesine yerleşmişti.

Taşındıkları gün Kezban resmen hastalanmış, çıldırmamak için kendini zor tutmuştu. Her gün bu vampir suratlı kadını görmeye maruz kalıyordu. Nihayetinde kendini, intikam alınacak gün için, yakın olmalarının daha evla olduğuna, onun buraya taşınmasının aslında kendisine verilmiş bir lütuf olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Ve evet, artık hıncını almasının yaklaştığını hissediyordu. Yavaş yavaş kafasındaki tilkiler hizaya giriyor, planlar üst üste yığılıyordu.

Kezban'ın kocasına göz süzüşleri Hezeyan'ın renksiz yüzüne kan deveran ettirdi. Bu kadından şirketten tekmeyi yediği gün kurtulduğunu sanmıştı. Gerçi bu apartmana ilk taşındığında, Kezban'ı karşısında görünce mutlu olmuş, her gün ezip geçtiği birine tekrar tekrar rastlamak düşüncesi çıldırtıcı bir haz vermişti ama şimdilerde sıkılmıştı. Artık görmek istemiyordu Kezban'ı… O kadının kısık siyah kanlı gözleri kocasına yiyecek gibi bakıyordu. Hasedi boyundan büyük Hezeyan ise kendinin olan bir şeye, buna kocası da dâhildi, yan gözle bakılmasına bile tahammül edemezdi. Bir şekilde defolup gitmeliydi bu kadın bu apartmandan…

Yersiz yine feci bir baş ağrısıyla uyandı. İşe geç kalmıştı. Banyoya gitti. Kırlaşmış saçlarının her biri başka tarafa yönelmiş, tepesindekiler havaya kalkmış, yanlardakiler jölelenmiş gibi şakaklarına yapışmıştı. İncecik kollarını uzatıp çeşmeyi açtı. Yüzüne buz gibi suyu çarptığında içi titredi. Şiş gözlerini ovaladı. Aynaya baktı. İç sıkıntısını dağıtmak için avazı çıktığı kadar çığlık atmak isteği duydu o an. Neye ve kime bağırması gerektiğini de bilmiyordu aslında. Sonra yine başını önüne eğdi. Islak elleriyle saçlarını düzeltti.

Giyinmek için odasına döndüğünde dün çıkarttığı, yerde duran pantolonunu gördü. Çıkarıldığı gibi öyle nizami duruyordu ki ayaklarını her bir paçanın içine sokup pantolonunu çekti. Bağırmak ne faydaydı ha? Susmak en iyi çareydi yine. En azından yalnızken susmanın rahatlığını yaşayabilirdi. Nasıl olsa birazdan insan içine çıkacak ve Abus o

korkunç gölgesiyle onu çiğneyip bir kenara tükürecekti yine.

Bağıracaksa kalabalığa bağırmalıydı. Laneti onların suratlarına kusmalıydı. Bu arada kemeri son deliğine geçirmişti ama yine de pantolon üzerinden düşecek gibi duruyordu. Hınçla kemerin tokasındaki sivri metalle bir delik daha açmaya çalıştı ve başardı da. Delik simetrik olmamış, kemerin derisi de zedelenmişti ama kime ne? Ayrıca pantolonun beli de sağdan soldan pörtlemişti ama olsun en azından üzerinde duruyordu şimdi.

Evrak çantasını aldığı gibi yine kahvaltı etmeden dışarı fırladı. Çok çalışıyordu. Öyle çok ki üç kişinin yaptığı işi tek başına yapıyor o nispette olmasa da diğer çalışanlardan daha fazla para kazanıyordu. Gençliğinden beri… Patronlar onun bu âciz hâlinden olabildiğince faydalanıyor, sırtına yük üstüne yük bindiriyorlardı. Üniversiteden mezun olduğu günden beri aynı muhasebe şirketinde çalışıyordu. Kimse ona saygı duymazdı. Sevmek zaten söz konusu değildi. Ama eşeğe semer vuran çok olur misali sırtına biniyorlardı. Tabii ki farkındaydı ama umurunda değildi. Hatta hoşnuttu bu durumdan. Daha çok para kazanmak için mi? Hayır! Zaten onun yaptığı işi bir başkası üstlense iki katını talep ederdi. Para umurunda değildi. Harcayacak yeri yoktu. Ne bir eğlencesi ne yediği ne içtiği vardı. O durmadan çalışıyordu. Sadece ve sadece hayatını unutmak, insanları unutmak, kimseyle muhatap olmadan çalışmak ve hatta kendini unutmak iştiyakiyle durmadan çalışmak…

Aşağı kata indiğinde alt dairesinde oturan şırfıntı, onun çapraz dairesinde oturan meymenetsizle ve benliğinden önünü göremeyecek hâldeki iri yarı kocası Atılgan'la burun buruna geldi. Adam, Yersiz'e zavallılığını hissettirir bir suratla döndü:

"Baksana Yersiz Efendi, bu akşam gel, aidatı al! Hâlâ almadın! Beceremiyorsan başkası yapsın… Para veriyoruz biz sana bu iş için."

Yersiz'in damarlarındaki kan yüzüne hücum etti. Bu sefer karşılığını misliyle verecekti. Ama öyle sinirlendi ki yine, sesinin tonunu en bas frekansa ayarladığını zannederken, çatlayan incecik bir ses patladı boğazında…

"Çok biliyorsan!"

Sonra ses kendini buldu, buldu da geç olmuştu…

"Sen yap!"

Ona bakan üç kişi müstehzi sırıtışlarla arkalarını dönmüşlerdi bile. Atılgan giderken:

"Hadi canım, hadi! Akşam geç kalma!" diye bağırdı.

Apartmanın girişinde elinde çantasıyla yalnız kalmıştı. Kıpırdamadığı için otomat da kapanmış, karanlık çökmüştü her yere. Öyle ağırlaştı ki çanta… Vaz mı geçseydi yaşamaktan acaba?

Birdenbire gayriihtiyarî akıverdi bu düşünce damarlarından. İçgüdüsel, biri fısıldamış gibi… Yürüdü sonra. Apartmandan çıkıp tozdan kirden yüzü gözü görünmeyen arabasına bindi. Beyni ve duyguları alınmış, bomboş bir çuval gibi bıraktı koltuğa kendini. Hareket etti araba. Yeni bir güne, Yersiz için yeni bir kâbusa doğru…

Öğleden sonra apartmandaki gürültüye uyanan Yersiz'in karşı komşusu Diken Hanım, öfkeden gözü dönmüş hâlde kapısını açtı. O sırada Mürver de alışverişten dönmüş merdivenden çıkıyordu. Apartmanda üç tane adam Mürver'in karşı dairesine eşya taşıyorlardı. Demek dedikleri doğruydu. Uzun süredir boş olan daire satılmıştı. Bir söylentiye göre şehirde romanları yok satan o yazar almıştı karşı daireyi. Adam aynı zamanda en prestijli gazetelerden birinde köşe yazarıydı. Neredeyse her gün basının her noktasında, programlarda boy gösterirdi. Halk bayılıyordu bu adama. Neden çok daha güzel bir evde oturabilecekken burayı tercih etsindi ki? İnanmamıştı apartman sakinleri, işin doğrusu. Ama taşınıyordu işte biri.

"Bu ne gürültü be! Yavaş olun… Baksana şunlara!" diye tam söyleniyorken Mürver'i görünce yüzü ekşidi kadının:

"Amann! Sen de sağırdın değil mi be kadın! Oh valla! Duyma, konuşma… Senin için ne âlâ memleket!"

Mürver dudaklarını okumuştu Diken Hanım'ın… Tek kaşını kaldırıp tam dibine geldi yaşlı kadının ve kısa boylu kadıncağızı tam tepesinden aşağı kadar öyle süzdü ki zavallı bir daha Mürver'in suratına bakamadan kafasını çevirdi. İrkilerek ve korktuğunu belli etmek istemeyerek... Öfkesine odaklanıp bu sefer de hamallara döndü:

"Yavaş yavaş! Kör it gibi her yere çarpa çarpa çıkıyorsunuz! İnsan yaşıyor burada! Mecbur muyuz, sizin gürültünüzü çekmeye?"

"Ne yapalım, koca karı!" dedi, içlerinden en kan ter içinde olanı…

"Balerin miyiz biz de parmak ucunda çıkalım? Geç içeri kapat kapını! Ahver Ateş taşınıyor buraya! Evinin değeri artıyor, daha ne istiyorsun?"

Mürver ve Diken Hanım bir an duraksadılar. Ahver Ateş! Ne işi vardı burada? Kendi taşınmak için almış burayı öyle mi? Doğruymuş söylentiler. Tuhaf…

Yaşlı kadın evine doğru döndü:

"Neyse ne! Sessiz olun," derken sesinin şiddeti yarıya düşmüş, Mürver'de elinde torbalarla evine girip kapısını kapatmıştı.

Diken Hanım yetmiş yaşına gelmiş olmasına rağmen soranlara her zaman yaşını beş yıl eksiltip söylerdi. Diz kapakları iyice belirginleşmiş, ince bacaklarının sarkmış derisini giydiği leopar desenli tayt toplayamamıştı. Dümdüz kalçasının da sallanan etleri belli oluyordu. Sanki güneşten kararmış teni insana sigara izmaritinin kokusunu hatırlatıyordu. Zayıf kırışık yüzünde iki siyah fırıldak göz parlıyor, ince dudakları asabi tavırlarıyla daha da inceliyordu. Aşağı doğru sönmüş balon gibi inen göğüsleri penye tişörtünün altından fark ediliyordu.

Kocası vaktinde bürokraside üst düzey bir memurdu. Yönetimin ateşli birer savunucusuydular. Yüzlerindeki derin, galiz ve aksi ifade yıllarla birlikte birbirlerinin suratlarına nüfuz etmişti. Ondaki sevimsizlik ona, öbüründe eksik kalan garabet diğerine geçmişti. Nihayet adam bütün nursuzluğunu karısına miras bırakıp üç yıl önce bu diyardan göçüp gitmiş ve öldüğünde Diken Hanım sadece bir damla gözyaşı dökmüştü…

Savaş Bey hayattayken; Diken Hanım, kocasının yönetimdeki yeri dolayısıyla her zaman devlet erkânının içinde yer almış, kokteyllerde boy göstermişti. Malum dünya değişse de değişmeyen tek şey; koca, rütbe alırsa karısının ondan önce o rütbeyi takmasıdır. Bu kudreti de Diken Hanım sonuna kadar kullanmış, etrafındaki herkese zulmün ve küçümsemenin en rafine detaylarını yaşatmıştı. Kocası ölünce doğal olarak Diken Hanım'ın da işi bitmişti. Hatta maddi durumu bir kademe düşmüş, müstakil, bahçeli evinden çıkıp bu apartmana taşınma durumu hâsıl olmuştu. İşte Diken Hanım'ın o bir damla gözyaşının akmasının sebebi de iktidarını kaybetmekten dolayı olmuştu.

Abus'ta emeklilik sistemi de farklı idi. Kişi öldüğü zaman eşinin ya da çocuğunun onun emekli maaşını alması gibi bir durum söz konusu değildi. Hatta çalışamaz hâle gelene kadar herkes çalışmak zorundaydı. Ne zamanki elden ayaktan tamamen düşülür ancak o zaman vaktinde maaşlardan yüksek miktarda kesilen paralar, cüzi bir oranda devlet tarafından o kişiye bağlanırdı. Miras yoluyla ölen kişinin mallarının yakınlarına kalması için ölmeden önce yüzlerce kâğıt imzalaması gerekirdi. Aksi takdirde tüm mal varlığı devlete kalırdı. Diken Hanım'ın da kocasından kalan mallara sahip olması çok uzun bir süreç almıştı. Neyse ki adam, ne hikmetse iyi bir anında, daha doğrusu hükûmette istediği yere gelemediği ve hırslandığı bir zamanda malı mülkü devlete kalmasın da bari Diken ve kızına kalsın diye